

HARLEQUIN®

Romantika

JESSICA HART

Me ei unusta kunagi Pariisi

Jessica Hart
We'll Always Have Paris
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Klein
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Jessica Hart
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09246412
ISBN 978-9949-25-270-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Meediasabinad

Käivad jutud, et Ookermeedia on saanud Kanal 16-lt tulusa tellimuse romantikatööstust käsitleva dokumentaalfilmi tegemiseks. Ookermeedia on napolisõnaline, kuid räägitakse vägagi huvitavast esinejatetandemist. Stella Holt, kes on meteorina tõusnud seltskonnatibist jutusaate juhiks, kinnitab, et ta on põnevil kutse üle selles filmis osaleda, kuid teise esineja koha pealt jääb ta kidakeelseks.

Sosistatakse, et see võib olla majandusteadlane Simon Valentine, kelle vapustav dokumentaalfilm panganduse mõjust kõige vaesematele nii arenenud kui arengumaades tõi kaasa mikro-finantseerimisprojektide buumi, mis pakub kõikjal üle maailma uusi võimalusi miljonitele inimestele. Valentine, salatsev kuulsus, on kogunud uudistesaadetes tuntust tabavate analüüsidega majanduslanguse kohta ja temast on ootamatult saanud kogu riigi mõtleivate naiste iidol. Ookermeedia ei kinnita ega lükka kuuldusi ümber. Roland Richards, firma suurejooneline ärijuht, on selles küsimuses olnud seni ebatavaliselt sõnaaher, keeldudes kuuldusi kommenteerimast.

„Ei,” ütles Simon Valentine. „Ei, ei ja veel kord *ei*.”

Clara põsed valutasi pingutusest hoida näol reibas naeratus. Simon ei saanud seda muidugi telefonis näha,

kuid naine oli kusagilt lugenud, et inimesed reageerivad positiivsemalt, kui proovida nendega telefonis vesteldes naeratada.

Tundus, et Simon Valentine'ile see siiski mõju ei avaldanud.

„Ma mõistan, et kõiki fakte teadmata on raske otsustada,” sõnas naine, püüdes meelegeitlikult esile manada oma sisemist Julie Andrews. „Helisev muusika” oli Clara lemmikfilm. Julie oli saanud hakkama kapteni ja seitsme lapsega, miks ei pidanud siis Clara tulema toime üheainsa kangekaelse majandusastjatundjaga?

„Olen meeleldi valmis teiega kohtuma ja vastama kõikidele küsimustele filmi kohta,” pakkus ta reipalt.

„Mul ei ole mingeid küsimusi.” Clara peaaegu kuulis meest hambaid kiristamas. „Mul pole mingit tahtmist teie filmis osaleda.”

Claral oli kuri kahtlus, et tema entusiastlik naeratus sarnaneb üha enam maniakaalse irvega. „Ma mõistan, et te vajate veidi mõtlemisaega.”

„Kuulge, preili, mis teie nimi oligi...”

„Sterne, aga kutsuge mind Claraks.”

Simone Valentine ei teinud tema pakkumisest väljagi. „Ma ei oska end enam selgemalt väljendada,” vastas mees täpselt kontrollitud häälel, mis oli sama jäik, kui Clara arvutiekraanilt vastu vaatav foto.

Naine oli tema kohta Google'ist infot otsinud, et leida tema läbitungimatus soomusrüüs mõni mõra, midagi naljakat või mõni ühine huviala, mille abil saaks mehega paremini kontakti leida, kuid paraku oli tema eraelu kohta käiv teave pahandavalt napp. Mehel oli

Harvardi ülikooli doktorikraad majandusteaduses – mis *iganes* see ka pole – ja praegu töötas ta Stanhope Hardingis vanemfinantsanalüütikuna, aga mis kasu oli tal sellest teadmisest? Ei saa ju niisama lobiseda intressimääradest või naela kursist, vähemalt mitte siis, kui tead majandusest sama vähe kui Clara. Ta oli lootnud avastada, et mees on abielus või mängib vabal ajal trummi või tema tütar armastab balletti või... mida iganes. Midagigi, millele *toetuda*.

Clara oli välja uurinud, et Valentine on kolmkümmend kuus aastat vana ja kasutanud oma ootamatut kuulsust selleks, et edendada väikeprojektide rahastamist kõikjal üle maailma. Vastukaja tema filmile oli olnud niivõrd jõuline, et suured finantsasutused pidid oma laenupoliitika ümber vaatama, või vähemalt sai Clara sellest niimoodi aru. Ta oli lugenud arvukalt lugusid väikefirmadest Sahara-taguses Aafrikas, Lõuna-Ameerika farmeritest ja Kagu-Aasia, aga ka Ühendkuningriigi ääremaadel asuvatest, raskustes olevatest firmadest, kelle ellu Simon Valentine oli toonud muutuse paremuse poole.

See kõik oli väga muljet avaldav, kuid Simon ise jäi selle kõrval tabamatuks. Clarale tundus, et mees oli sündinud lipsustatud majandusteadlasena, kes ei hoolinud vähimatki kuulsusest.

Ei leidunud ainsatki reetlikku ülesvõtet sellest, kuidas ta hommikul kell neli klubist välja vaarub või pruudiga poes käib. Ideaalne oleks muidugi see, kui mõnes seltskonnaajakirjas leiduks vahvaid pilte sellest, kuidas Simon Valentine näitab oma „kallist kodu”, kuid Clara polnud naiivne. Ta oli teadnud, et see on keeruline, aga

oli lootnud, et leiab vähemalt mõne pildi sellest, kuidas mees viibib, klaas käes, mingil vastuvõtul.

Aga ei midagi. Ta leidis ainult ametliku portreefoto. Mees oli puuriva pilguga ja rangeilmeline, mis oli Clara meelest isegi pisut kõitev, kuigi muidu mees talle ei meeldinud. Mehe lips oli sirge ja korralikult seotud, pintsak istus hästi ja õlad olid kandilised. Clara arvates oli sel mehel tõsiseid kontrolliprobleeme.

Kui järele mõelda, siis meenutas miski temas kapten von Trappi, kuid ta polnud kaugeltki nii kena kui Christopher Plummer. *Ilmselgelt*. Ent siiski suutis Clara kujutada teda ette, vile suul, oma lapsi kokku kutsumas.

Hm. See mõte tõi talle külmavärinad ihule. Võib-olla aitaks sütitavalt esitatud „Edelweiss”?

„Kas te kuulete mind?” nõudis Simon Valentine.

Vastumeelselt pöördusid Clara mõtted Salzburgist tagasi. „Muidugi kuulen.”

„Tore, siis ütlen ma viimast korda, et mul pole vähi-
matki kavatsust teie filmis osaleda.” Simon rääkis väga selgelt ja liialdatud kannatlikkusega, otsekuu kõneleks ta pahandust teinud lapsega. „Mul ei ole vaja aega sellele üle järele mõtlemiseks. Nagu mul ei olnud vaja aega ka siis, kui te esimest korda kirjutasite või neljandat korda helistasite. Minu vastus oli siis ja on ka nüüd „ei” ja nii see ka jääb. EI. *Ei*. Väga lihtne sõna. Kas te saate aru, mida see tähendab?”

Muidugi sai ta aru. Ta ei pruukinud olla küll nii kõrgelt haritud, kui tema ülejäänud perekond, kuid emakeele oli ta siiski selgeks saanud. Hoopis Simon Valentine ei saanud aru kui oluline see oli.

„Ma tahaksin veel selgitada...” jätkas naine meeletult, kuid Simonil oli nähtavasti selgitustest juba küllalt.

„Palun ärge mulle rohkem helistage või ma saan väga vihaseks.”

Seejärel katkestas mees ühenduse, ilma et oleks vastuse ära oodanud.

Clara pea vajus norgu, kui ta grimassi tehes telefoni kinni vajutas ja lauale viskas. Mis *nüüd* saab?

„Noh? Mida ta ütles?”

Ta pööras tooli ümber, et näha ukseavas kõõluvat filmi „Romantika: tõde või luul?” produtsenti. „Vabadust, Ted,” sõnas ta. „Ta lihtsalt ei ole nõus.”

„Ta peab nõusse jääma!” Ted väänas käsi just nagu siis, kui Clara põrkus esimest korda Simon Valentine'i jäigale äraütlemisele. „Roland lubas juba Stellale, et Simon Valentine tuleb ka!”

„Ted, ma *tean* seda. Miks ma muidu teda niiviisi ahistan?” Clara püüdis mitte nähvata. Ted oli üks tema lähedasemaid sõpru ja ta teadis, kui mures oli mees uue korteri pärast, mille nad koos elukaaslasega hiljuti ostnud olid.

Veel käteväänutamist. „Mida me siis teeme?”

„Ma ei tea.” Ohates pöördus Clara tagasi arvutiekraani poole. Simon Valentine vahtis talle karmilt otsa, huulte jäikus andmas mõista, et ta ei muuda kunagi meelt.

Pettunult ohates näitas Clara talle keelt. Igal oinal on oma mihkclipäev.

„Miks ei võiks Stella esineda filmis koos kellegi teisega? Kellegi ligipääsetavamaga, kes meelsamini kaasa

lööks? Näiteks peaminister või – ma tean! – ÜRO peasekretär. Tema on hea esineja. Ma võiksin kohe helistada ÜRO-sse... Ma olen kindel, et see oleks lihtsam kui Simon Valentine'i nõusse saada.”

Naise suunurgad vajusid allapoole. „Ausalt, Ted. Ma olen püüdnud temaga igat moodi rääkida, aga ta lihtsalt ei ole nõus. Võiks arvata, et pärast mikro-finantseerimist puudutavat filmi ta vähemalt kaalub seda, aga ta ei lase mul rääkidagi.”

„Kas sa ütlesid talle, et Stella tahab hirmsasti temaga koostööd teha?”

„Ma püüdsin, kuid ta ei tea kes Stella on.”

„Nalja teed või?” Ted põrnitses teda. „Ma ei mõista kuidas võis tal Stella kahe silma vahele jääda?”

„Tundub, et Simon Valentine ei vahi päeval eriti palju telekat,” vastas Clara. „Ja ma ei usu, et Financial Times kirjutaks tihti jalgpallurite naistest ja pruutidest. Sel kutil pole kuulsustest aimugi.”

Ted tegi grimassi. „Ära parem Stellale ütle, et mees pole temast kuulnudki. Muidu läheb päris põrgu lahti!”

„Ma ei saa aru, miks tal seda Simon Valentine'i nii väga vaja on,” porises Clara. „See kutt pole üldse tema tüüp. Talle oleks vaja kedagi, kes rõõmustaks, kui Hello! tema fotosid avaldab, aga mitte mõnda pahurat majandusmeest. See on hullumeelsus!”

Ted toetas tagumiku lauanurgale. „Roland tunnistas, et Stella tahab suhet Simoniga, et teda hakataks tõsiselt võtma,” tõdes ta. „Tundub, et ta tahab meeletlikult oma modelliimagost lahti saada ja tõsiselt võetavamaks muutuda. Või järsku see mees lihtsalt meeldib talle.”

„Ma lihtsalt ei saa sellest aru,” sõnas Clara kriitiliselt Simoni fotot uurides. Isegi vaatamata mõningale sarnasusele Christopher Plummeriga, oli raske mõista, millest kogu see sekeldamine. Mingi kuivik!

„Kas sa oled kuulnud, et pärast seda, kui tema hakkas neid majandusanalüüse tegema, on uudiste publikunumbrid lakke lennanud?” märkis Clara hämmeldunult. „Kõik naised meie riigis vahivad uudiseid, lootuses teda näha ja pärast sädistavad kui seksikas ta nende arvates ikka on.” Clara viipas peaga foto suunas.

„Nad kutsuvad teda Dow-Jones'i kullake,” kostis Ted ja Clara turtsatas.

„Rohkem küll nagu Nikkei ninasarvik!”

„Sa peaksid uudiseid vaatama. Sa ei mõista Simon Valentine'i võlu enne, kui oled teda esinemas näinud.”

„Ma vaatan uudiseid,” protestis Clara. Ega ta siis nii pealiskaudne ka polnud! Ta vaatas Tedile otsa. „Vähemasti mõnikord,” parandas ta.

„Ma vaatasin uudiseid enne seda, kui ma talle esimest korda helistasin, et öelda kui hästi ta esines, kuid mul ei avanenud selleks võimalust,” meenutas ta mornilt. „Ma mõistan, et ta teab, millest räägib, aga sellest oi-kui-nunnu-ta-on-vasikavaimustusest ma küll aru ei saa. Ta ei naeratanud kordagi!”

„Ta rääkis üleilmsest majanduslangusest,” toonitas Ted. „Pole just eriti naljakas. Sa ei saa ju tahta, et ta hakkaks kildu rebima. Mida sa ootad, et ta ütleks? „Kas te olete kuulnud viimast nalja töötuse kasvu kohta?””

„Ma lihtsalt ütlen, et ta ei näe välja eriti lõbus.”